

Forhold ogsaa overvejende Betydning, at man kan henpege paa, at i intet Kulturland, i intet europæisk Land har man gjort noget Forsøg paa at slaa ind paa den Vej fra Ny Zeeland med tvungen Afgrøelse.

Jeg skal endnu kun samle disse Bemærkninger i eet Hovedpunkt, nemlig at en tvungen Voldgift giver store, meget store Rettigheder for Fagforeningerne, men deraf maa nødvendigvis ogsaa følge Forpligtelser; der maa derfor som Fundament for en saadan Ordning kræves det samme, som man paa Ny Zeeland har indset krævedes med tilladte, registrerede og under streng Opsigt staaende Fagforeninger, en Vanskelighed, som jeg tror, vi vilde have svært ved at komme over ad Lovgivningens Vej her i Landet. Endvidere forudsætter den tvungne Ordning en saadan Indgriben i Arbejdskontrakten, en Indgriben i Arbejdsgiveres og Arbejderes personlige og hele Forhold, som er uforenelig med Synsmaaderne baade her i Landet og i alle europæiske Lande. Og endelig, vil en af Parterne indlade sig i en større Kamp, saa kan hele Institutionen dog til syvende og sidst ikke forhindre dette. Man kan ikke gøre andet end paase, at det offentlige indkræver Maksimumsbøden, der jo i Ny Zeeland er 500 Lstrl., hos den af Parterne, der bliver dømt, og saa er der ikke mere at gøre, saa maa man se paa, at Kampen aabnes og at Parterne slaas. Jeg tror derfor, at den Vej, hvorpaa vi her i Landet ere inde, og som det ogsaa blev sagt af de ærede Medlemmer, der havde Ordet i forrige Møde, at vi i de senere Aar ere komne godt fremad paa, nemlig Frivillighedens og den mindelige Overenskomsts Vej, at det er den Vej, vi maa gaa. Om den Tid saa vil komme, og maaske inden alt for længe, da der kunde gøres et nyt Forsøg paa at faa den samme Lovordning, man har i andre Lande, og som der her i Landet er gjort et Tilløb til at gennemføre, nemlig en Lov om Enighedskamre, altsaa med Sikkerhed for, at der altid er en Institution, som vil komme og byde Mægling og Voldgift, det er en anden Sag.

Jeg har naturligvis intet imod, at Andragendet henvises til min Undersøgelse, saaledes som Forslaget lyder. Deri er der jo ingen Tilkendegivelse fra Folketinget om, at det forventer et Arbejde, sigtende til Udarbejdelse af et Lovforslag om tvungen Voldgift, saaledes som Andragendet gaar ud paa. Jeg tror heller ikke, at Tinget ved Henviisning af dette Andragende forventer, at man skulde gaa til en om-

fattende og meget indgaaende Undersøgelse af Forholdene paa Ny Zeeland og hvorledes denne Voldgiftsdomstol har virket i de forskellige Forhold i de forskellige Fag. En saadan Undersøgelse vilde jo blive meget vanskelig, og den vilde jo ogsaa, tilføjer jeg, blive meget dyr. Men jeg ser i Henviisningen en Opfordring til overhovedet at følge den sociale Lovgivning, som er indført eller søges indført omkring i andre Lande, og der kan jeg sikkert mødes med det høje Ting og kan derfor ogsaa modtage Henviisningen af dette Andragende til min Undersøgelse.

Ordføreren (Jens Busk): Det var jo et meget interessant Foredrag, som vi nu hørte fra den højtærede Indenrigsminister, og jeg glæder mig til, at de mange, som interessere sig stærkt for de sociale Spørgsmaal, kunne gaa hen og læse denne Tale, naar den nu kommer i Rigsdagstidenden. Den første Del af den ærede Indenrigsministers Tale gik jo navnlig ud paa at vise, hvordan denne Sag havde udviklet sig her i vort Fædreland. Sørgeligvis var Udviklingen jo standset ved, at der intet positivt er blevet gjort endnu. Og vi fik samtidig dermed Oplysning om, hvordan det i forskellige europæiske Lande staaer til paa dette Omraade. De sociale Spørgsmaal ere jo noget, som alle Rigsdagsmænd maa have den største Interesse for, og nu kan man jo let gaa til dette Foredrag og der faa kort og fyndig Oplysning. Naar den ærede Minister saa til Slutning førte saa stærk Krig mod Andragendet, kommer det jo for saa vidt ikke Udvalget ved; for hvis Udvalget havde været fuldstændig enigt om at anbefale Ministeren og det høje Ting at gaa til lige frem uden videre at overføre den nyzeelandske Lovgivning her, havde vi uden videre henvist Andragendet. Men det have vi ikke gjort; thi i Udvalget sidde jo alle Partier repræsenterede, og vi ere kun blevne enige — maaske med forskellige Motiver — om dette at henvise denne Sag til Ministerens Undersøgelse, og her tror jeg som Ordfører ikke at gaa for vidt, naar jeg understreger dette, for det tror jeg at have Ret til at sige paa hele Udvalgets Vegne. Videre ere vi jo ikke gaaede, og vi have ikke paa nogen Maade paataget os Ansvaret for hele den nyzeelandske Lov og dens Paragraffer og nærmere Bestemmelser, vi have kun anmodet Ministeren om at skaffe os en autoriseret Oversættelse af denne Lov. Den have vi faaet, og saa kan Befolkningen selv studere den og se, hvordan de